

Oh, my God!

Van Fred van Os verscheen eerder:

Onder aan 't veer
2013, ISBN 94-021-7247-8

Fred van Os

O, my God!

*How does it feel
To be on your own
With no direction home
Like a complete unknown
Like a rolling stone.*

Bob Dylan

Redactie Ricky van Splunter en Paulie van Splunter
Coverontwerp Fred van Os
ISBN 94-021-7247-8
© 2018 Fred van Os

1 Oh, my God!

14 juni 2015

Het is al lang niet meer zo dat God een oude man in een jurk en met een lange witte baard is.

Kijk, dat is nu eens een openingszin, waarmee je toch maar even neerzet dat het gelijk volledig aan jouw kant staat en dat de lezer heeft zitten slapen, terwijl de hele wereld al lang weet dat er iets veranderd is.

Ik herinner me dat in de jaren 80 van de vorige eeuw er een nieuwsprogramma was met de wervende naam Tros Aktua. De anchorman, Wibou van de Linden, begon een nieuwsitem meestal met de woorden: 'Het is allang niet meer zo.....' Hiermee zette hij alle linkse nieuwsmedia in de hoek van de sufferdjes. Oh, wat had hij een hekel aan ze, hij en alleen hij, wist hoe de hazen liepen. Als rechtse bal vertolkte hij het 'Volksempfinden'. Het is niet goed met Wibou afgelopen, ook niet met zijn zoon trouwens, die nog even spindoctor van Rita Verdonk is geweest, ze zijn vrijwel in de vergetelheid weggezakt. Net goed, lekker puh!

Ik zat in die tijd trouwens in de gemeenteraad van het dorp waar ik geboren ben. Het plaatselijke sufferdje versloeg de gemeenteraadsvergaderingen op wat hijgerige toon. De journalist die hiervoor verantwoordelijk was, imiteerde Wibou. Hij opende zijn artikeltjes steevast met dezelfde openingszin, ja u raadt 't al: 'Het is allang niet meer zo dat.....' en dan volgde er weer een afzeikverhaal. Wat was die kalende, plakharige, naar zweetvoeten stinkende dwerg een azijnpisser! Als ik 'm nu op straat tegen zou komen, dan steek ik mijn been uit om 'm te laten struikelen in de hoop dat de gnoom voorover in de

uitwerpselen van een geliefd huisdier valt. Daar schreef hij trouwens ook over: ons dorp was volgens hem één grote glijbaan van hondenpoep. Het dorpsbestuur werd ter verantwoording geroepen, ze hadden lak aan hondloze inwoners. Weg met dat linkse dorpsbestuur! Wegens gebrek aan journalisten op het platteland was hij toch maar opgeklommen tot dé regionale topreporter, waarvoor de lokale politici beefden! Jawel! Helaas (voor hem!) verdween hij, niet in de laatste plaats omdat zijn publicaties in een vakblad voor het bedrijfsleven van het zelfde niveau waren: hijgerig, inhoudelijk zo dun als kattenpoep.

In die jaren gingen mijn collega's en ik het weekend in met de luid geslaakte kreet TGIF, uitgesproken als tie djie aai ef. Dat stond voor: 'Thank God, it's Friday!' 's Maandags zagen we elkaar weer en klonk van alle kanten de begroeting OMGIM, uitgesproken als oh em djie aai em, wat minder enthousiast, logisch, want 't stond voor: 'O my God, it's Monday!' Maar ja, we waren jong en we wilden wat, of was 't andersom? We kwijlden bij 't zien van een donker getinte secretaresse, bloedmooi, die we de bijnaam 'Indian hot summer' hadden gegeven. Op een dag liep ik met een stel mannelijke collega's naar de koffiekamer. Effe een bakkie doen. We liepen door de lange gangen van het immense gebouw, die een geweldige akoestiek hadden. Onze voetstappen echoden door de gang, die gedompeld was in een serene rust, die zo kenmerkend was voor ons research instituut, dat we spottend 'Bio Vakantieoord' noemden, niet in de laatste plaats omdat er heel wat gemankeerde wetenschappers werkten in de laboratoria, die ter weerszijden waren gesitueerd. 'Hé, kijk nou 's, Indian hot summer!' en inderdaad, in de verte ontwaarden we haar. Ze stond bij een grote kopieermachine documenten te vermenigvuldigen. Een collega kon 't niet laten en flapte er

op een samenzwerige toon uit: 'Jongens, die pakken we!' We grinnikten besmuikt, dat dacht je misschien wel, maar dat zei je toch niet? Even later passeerden we 'Indian hot summer', bedeesd groetend. We waren nog maar net voorbij of 'Indian hot summer' riep ons na: 'Oh my God, gebeurt er nou nog wat?' Het klonk zo helder en beslist dat we een moment complex stonden. We schoten onbedaarlijk in de lach. Ze was niet alleen bloedmooi, maar beschikte ook over een uitstekende gehoor, en..... ze had ons volledig door!

Terug naar de stelling:

Het is al lang niet meer zo dat God een oude man in een jurk en met een lange witte baard is.

Dat is groot nieuws zou je zeggen, de kranten zouden er vol van moeten staan. Ik zie 't al voor me. De Volkskrant schetst vanuit zijn katholieke achtergrond hoe het Godsbeeld door de eeuwen heen is veranderd. In een kadertje aan de zijkant staat zelfs commentaar van de speciale afgezant van de Paus, die alles ontkent en zelfs oproept de ketters te vervolgen. De Telegraaf pakt uit met chocoladeletters over de hele breedte van de voorpagina. Zij hadden 't altijd al geweten, maar ja de cover up vanuit politiek Den Haag had het volk weer eens onwetend gehouden. Nu zou de Islam oprukken, dankzij al die Nieuwlichters. Het gevaar kwam weer eens van links. Nee, dan het AD. Die presenteerde een reconstructiefoto van de nieuwe God. Het was een kruising tussen Pechtold en Wilders, een demagoog met witte haren in 3-delig pak. Eronder stond: 'Gezocht: De nieuwe God, wie heeft 'm al gezien!' Ja, ze hebben humor hoor, daar bij het AD!

Maar nee, de media zwijgen in alle talen. Dit staat in schril contrast met de recente aankondiging van het

aftreden van Sepp Blatter, maar oké, dat is wel de Zonnekoning van onze moderne tijd. Corrupt like hell had hij de hele voetbalwereld in zijn macht. Hij was de spil van het wereldwijd geld witwassen en gedwongen winkelen bij Coca Cola en Adidas. Maar dit terzijde.

Hoe is dit zwijgen mogelijk, het is toch duidelijk? De afgelopen jaren zijn de kerken leeggelopen. Zijn we als Nederlanders dan minder gelovig geworden? Het antwoord is nee. Jaren geleden woonde ik een Studium Generale op de Erasmus Universiteit bij. In het kader van hun afstuderen hielden sociologen een presentatie. Ze hadden de gelovigheid van Nederland onderzocht en de uitkomsten daarvan wilden ze het gehoor niet onthouden. De kerken stevenden af op een leegte, die het absolute vacuüm benaderde. Toch bleek uit een uitvoerige enquête onder het volk dat een meerderheid weliswaar God niet zag zitten, zeker niet op een wolkje, maar desalniettemin van mening was dat er 'iets' moest zijn. Het ietsisme was geboren, en wel in het jaar 2010. Voor de zekerheid stond er in de Powerpoint-presentatie achter het jaartal AD, d.w.z. Anno Domini, oftewel in het jaar des Heren. Dat wel natuurlijk!

Dit verhaal krijgt natuurlijk een vervolg. God is dood, maar hij duikt telkens op, net zo als Elvis Presley. Die leeft ook nog. De autoriteiten ontkennen hardnekkig, maar neem nou maar van mij aan dat hij op een tropisch eiland in de Stille Oceaan op het terras van zijn schitterende villa nipt aan een glas Bacardi met ijs en ons vierkant uitlacht. ;-)

2 Kom op God!

17 juni 2015

Soms bekruipt me een stille angst. Ik vraag me dan af hoe 't nu verder moet. Overal om me heen zie ik de verloedering en het oprukkende materialisme. De wereld staat in brand en de oorlogvoerenden roepen luid de naam van God of Allah. Als 'Stellvertreter' van de Almachtige weten de leiders hoe wij moeten leven en hoe we na ons leven de hemel kunnen beërven om aldaar ons verdiende loon te consumeren, zo nodig met 70 maagden. Is dat laatste nu niet een beetje te veel? Voor mij is één vrouwke zoals 'Indian hot summer' (zie hoofdstuk 1) heus wel genoeg. Ik baal van dit inhalige gedoe! De leiders staan natuurlijk wel boven hun eigen wetten: zij pakken de macht, de rijkdom en zo nodig nu al die 70 maagden. Zij weten immers stiekem heus wel dat het hiernamaals niet zo zeker is als zij willen doen geloven. Niemand is immers uit het hiernamaals teruggekeerd om eens duidelijk te vertellen wat daar te beleven valt.

Even voor de duidelijkheid: Jezus Christus lijkt een uitzondering. Volgens de overleveringen was hij best een lieve, bescheiden man. Hier en daar deed hij een wonderdje: hij genas wat zieken en blinden en veranderde water in wijn om een bruiloftsfeestje te redden. Op een keer liep hij een beetje showerig over het water van het Meer van Galilea. Petrus probeerde 't na te doen, maar verzoop bijna. Daarna steeg de ster van JC. Hij vertelde verhalen over hoe de mensen met elkaar om moesten gaan om de vrede te bewaren. Op een festival waar hij optrad, regelde hij eigenhandig de catering: hij had 5 broden en 2 vissen, maar bleef maar uitdelen. Cool! Een enkele keer

ging hij uit z'n bol zoals in Jerusalem toen hij in z'n eentje alle marktkooplui en geldwisselaars het Tempelplein afranselde. Kijk, toen ging hij te ver: je moet met je poten van de economie afblijven. Dat weet toch iedereen? Toen hij ook nog eens betweterig Farizeeërs op geloofszaken aanviel, was 't gauw gedaan met 'm. De Romeinen, die in die tijd een beetje voor politie speelden, waren 'm goed zat en spijkerde hem aan het kruis. Dat overleefde hij niet, hij ging dood! Toch stunte hij door 2 dagen daarna uit z'n graf te herrijzen en nog een tournee van 40 dagen te maken langs zijn fans. Over de hemel zelf geen woord, maar wel vroeg hij z'n maatjes zijn verhalen over vrede en zo door te vertellen. Op de slotmanifestatie steeg hij spectaculair op naar de hemel, die in die tijd ver achter de wolken scheen te liggen. Niemand heeft hem daarna ooit meer gezien.

Maar ja, hij was slechts de CEO van 12 onderdirecteuren en hij stierf op jonge leeftijd, een jaartje of 30. Pas op het Concilie van Nicea in 325 nC werd hij als zoon van God benoemd. Wel rijkelijk laat zeg! Onderdirecteur Petrus werd site manager in Rome en bouwde daar zijn imperium op, dat 'as I speak' nu nog onder de naam Vaticaan bestaat. Het Vaticaan is nog steeds een belangrijke factor in de wereldpolitiek én de machtige beschermer van ontuchtige geestelijken all over the world.

Ik schrijf dit om onze jonge lezertjes even duidelijk te maken hoe 't westerse geloof in elkaar zit. Die hebben tussen 't maken van selfies, facebook-en en whatsapp-en echt geen tijd om zich hierin te verdiepen. Vandaar deze beknopte weergave in eigentijdse taal, die nog net in een sms-je past. Wat mij betreft: jullie mogen me quoten, als je maar wel de bron vermeldt, ik mis namelijk niet graag mijn royalty's!

Niet alles is op godsdienst terug te voeren. In onze tijd, waarin het Ietsisme hoogtij viert, speelt het egoïsme een

grote rol. Op belangrijke posities in onze maatschappij hebben graaiers zich genesteld. Dagelijks vernemen we berichten over hoe topfunctionarissen in de bankwereld, zorgverzekeringsland en geprivatiseerde staatsbedrijven zichzelf hebben verrijkt en van mismanagement hun hobby hebben gemaakt. En worden ze betrapt, dan trekken ze een lange neus met hun oprotpremie in hun inhalige handjes om zich in een belastingparadijsje mokkend terug te trekken.

In de politiek kennen we de kleine scharrelaars. Zowel in de provinciale politiek als in de Tweede Kamer duiken ze op als de belangenvertegenwoordigers van de sponsors, die hun verkiezingscampagnes bekostigden. De kleine scharrelaars gebruiken hun invloed bij de gunning van contracten aan die zelfde sponsors. Door adviseurschappen en extreem declaratiegedrag vullen ze hun eigen zakken. Pas als ze in de weg zitten van de echt grote jongens vallen ze door de mand, toevallig net voordat ze het reine (of is het schijnheilige) blazen van hun leiders zouden kunnen bezoedelen!

Ze kennen elkaar: de graaiende executives en de kleine scharrelaars. Is er een feestje op het landgoed van zo'n gesjeesde bankier, dan zie je ze bij elkaar, nippend aan hun glaasje prosecco. Op het poenerige jacht van de vastgoedondernemer in Monaco zie je al die patjepeeërs langskomen en natuurlijk zit daar ook de voetbalpenose bij. Wat opvalt is dat de grootste graaiers het hoogste woord hebben. Hoe rijker, hoe invloedrijker. Zij voelen zich hoog verheven boven de gewone man/vrouw die ploetert om het hoofd boven water te houden, uitkeringstrekkers noemen ze losers, die door eigen schuld in de problemen zijn geraakt. Hadden ze maar net zo slim als zij moeten zijn, namelijk graaien waar je kan! Zij voelen zich God, onaantastbaar, verdienen desnoods door te beleggen in de wapenindustrie of door er zelf in te handelen. De rest van

de mensheid kan voor hun part stikken! Kom je aan hun geld (d.i. macht) dan dreigen ze uit te wijken naar het buitenland. Ik snap 't niet, maar waarom helpt de overheid hiermee niet een handje? Voor een graaiende bankier of topfunctionaris staan er wel 10 anderen klaar die hun baan voor de helft van 't geld willen overnemen. Denk je nou echt dat 't buitenland (altijd wordt de VS genoemd) op dit soort lui zit te wachten? Nee natuurlijk, die hebben er al genoeg graaiers rondlopen! Kortom, overheid, maak een wet waarmee je betrapte graaiers met pek en veren kan insmeren en het land uit kan jagen! Wel eerst hun geld afnemen, natuurlijk! Weg met die lui. Toch gebeurt dit niet, omdat er maar al te veel mensen in de top stiekem zich verwant voelen aan dit soort lui. Als niemand kijkt, verrijken zij zich ook stiekem. Vals spelen mag immers zolang je maar niet betrap wordt!

Ik vind dat God moet ingrijpen. Hij moet eens een voorbeeld nemen aan zijn zoon JC, die de toenmalige bankiers en rotzooiverkopers van het Tempelplein af ranselde. Kan God nou niet even een bliksempje sturen om het poenerige jacht van die magnaats, die er net een feestje op viert met zijn louche vriendjes, tot zinken te brengen?

Kom op God, je laat toch niet met je spotten! Jij bent toch de enige echte? Die wereld van je, waar je zo trots op was, staat op instorten. En nou moet je niet zeggen: Eigen schuld, dikke bult, omdat Eva in de appeltjes zat. Nee, je hebt ook je verantwoordelijkheden! Patjepeeërs grijpen de macht en helpen je mooie wereld naar de ratsmodee. Optreden ja, en onmiddellijk straffen!

Kom op God!

3 God, kan 't wat minder?

18 juni 2015

De jaren zeventig en tachtig van de vorige eeuw waren de decennia, waarin onze enorme welvaart vorm kreeg. Je zag 't al aankomen op de verjaardagsfeestjes in de jaren vijftig. Onze ouders leefden zuinig, maar pakten bij deze gelegenheden uit. Er waren bij de koffie altijd taartjes van de dure banketbakker Broekema. Al snel werd er overgeschakeld op de kleine glaasjes. Mijn tantes in donkere bloemetjesjurken, het haar op een knot, lepelden aan hun advocaatje. Mijn ooms in hun zondagse pak en wit overhemd met knellend boord sloegen wat onwennig het eerste glaasje jenever achterover. En dan werd 't gezellig! De jarige liet zijn sigarenkoker rond gaan en binnen de kortste keren stond de huiskamer blauw van de rook. Let op lezertjes: vrouwen rookten in die tijd niet, dat vond men ordinair! Trouwens, ook jenever was alleen voor mannen, vrouwen dronken in die tijd niet.

Wat een rare mensen in die tijd, hé. Tegenwoordig roken toch alleen nog maar vrouwen? De terrassen zitten er 's zomers mee vol en meestal zitten ze ook nog achter het zoveelste sherry'tje. 'Voor de gezelligheid, je valt er zo lekker vanaf,' beweren ze. *Oh my God, kan 't wat minder?*

Ach, die goede oude tijd! Wat waren die verjaardagen gezellig! Ik zie ome Piet nog zitten, pontificaal in zo'n grote rookstoel, z'n vierkante kop werd steeds roder en hij zat maar te oreren, hij was de man in bonis. De glaasjes jenever smeerden de keelgaten en als vanzelf kwamen de verhalen los, die de sociale relaties in het dorp op kritische wijze in kaart brachten. Maar 't bleef netjes, vloeken mocht niet in die tijd, men beschikte niet over Facebook en van

hatemail hadden ze nog nooit gehoord. Om half elf werd het hoogtepunt bereikt, daarna begon de afbouw, ingezet door de vrouwen die met snerpende stem hun mannen tot de orde riepen, want de volgende dag moest er weer gewerkt worden! Eigenlijk waren die verjaardagen demonstraties van welvaart, ze moesten de familie ervan overtuigen dat je je duur gebak, drank en sigaren kon veroorloven, desnoods leed het gezin hiervoor wekenlang honger. De schijn moest worden opgehouden!

Onze generatie ging pas echt los. We dronken en rookten als kettters en de vrouwen bleven niet achter. De gesprekken werden politieke discussies, die hoger oplaaiden naarmate de drank meer vloeide. Het geluidsniveau steeg tot grote hoogte, niet in de laatste plaats omdat we grammofoonplaatjes draaiden op onze nieuwste stereo-installatie, die op standje 10 stond. Bij de nummers van de Stones en de Beatles zongen we luidkeels mee, liefst tot ver na middernacht. Totdat de buurman ingreep. Met een rooie kop stond hij voor de deur de bel te vernielen, omdat we die vanwege het feestgedruis niet hoorden.

'Godver..., kan 't wat minder!' brulde de getergde buurman. Dat kon, vonden we met de man meevoelend, en voor een kwartiertje waren we stil, totdat we besloten dat onze toegeeflijkheid nu wel genoeg was geweest en de muziek weer wat harder werd gezet om vooral het gebonk van de buurman op de muren te overstemmen. Dat lukte makkelijk!

Onze feestjes waren niet bedoeld om onze welvaart te laten zien. Die hadden we al! Erger nog, we waren er al aardig aan gewend, gezien de enorme partijen drank en rookwaren, die we hadden ingeslagen. Alle soorten drank werden uitgeprobeerd: bier, wijn, jenever en rum, cola tic, martini on the rocks, whisky, noem maar op, we hadden 't. De vrouwen zaten aan de sherry of rosé, die in mandflessen waren ingekocht. Bij ons liep een feestje echt niet

stuk op gebrek aan drank. Was JC aanwezig geweest, dan had hij vast uit ergernis alle sterke drank veranderd in water! Dat was nog eens cool geweest! Het was te gek, gekker kon niet, tenminste dat dachten we. 's Anderdaags was onze familie- en vriendenkring niet aanspreekbaar. Katers, hoofdpijn en misselijkheid heersten. De verzuchting: *'Oh my God, kon het wat minder?'* was populair op die momenten.

Maar 't kan nog veel gekker. Tegenwoordig is comazuipen een sport geworden onder de jongste jeugd, niet zozeer in de kroeg, vooral in zogenaamde schuurtjes op het platteland. Hoe traditioneler de omgeving, hoe meer schuurfeesten. De jeugd van Urk en Volendam staat op nummer 1 van de Top 10 Comazuipen. Weer iets oudere jeugd bouwt tijdens hun vakantie op de camping rondom hun tenten een manshoge muur van volle en leeggedronken kratten bier. In constante dronkenschap brengen ze hun vakanties door. In de grote steden is het gebruik van partydrugs op dancefeesten de norm geworden. De zich voetbalsupporters noemende hordes van stadsschorem drinkt zich eerst lam en slikt vervolgens speed om zich ongeremd te storten op politie en hulpverleners. Moet toch kunnen? Brood en spelen voor het volk, zelfs bestuurders vinden dit en ze steunen noodlijdende topclubs door voor miljoenen de voetbalstadions over te nemen, die ze een paar jaar later weer voor het symbolisch bedrag van 1 euro teruggeven aan de clubs. De voetbalpenoze lacht zich rot om die naïeve bestuurders, die zich zo graag onder de grote jongens in skyboxen vertonen, vooral als er weer verkiezingen in zicht komen!

We hebben in Nederland de platte gewoontes van de asociale Engelsen overgenomen. Op de Canarische Eilanden maakte ik dit van nabij mee. In het All Inclusive Resort naast het door ons gehuurde appartement zat een kolonie

Engelsen. Zwaarlijvige mannen en vrouwen roeiden zich van hier naar het nabijgelegen winkelcentrumpje. De mannen nestelden zich vanaf 11:00 's morgens op het terras achter hun eerste biertje, de vrouwen gingen nog even winkelen. In de middag zaten ze gezamenlijk in een grote eettent. Tussen de patat en het bier door werd er Bingo gespeeld en in de pauzes konden ze karaoken. Tegen het eind van middag was het hele zootje stomdronken. Het strand interesseerden hen niet zo, gezien hun melkflessen witte kuiten. Op de laatste vakantiedag lagen ze nog even 8 uur lang op het strand in de brandende zon, want het thuisland moest kunnen zien dat ze op vakantie waren geweest. Knalrood, verbrand tot in de 3-de graad, trof je ze 's avonds weer aan in de vreettent, alweer zo dronken als een tor! Ik heb me laten vertellen dat deze taferelen zich in 't groot afspelen in Benidorm. Sodom en Gomorra waren hiermee vergeleken liefelijk plaatsjes, oorden van rust! Vroeger strafte God om het minste én direct, hij verwoeste het zootje. Durft hij niet meer soms?

Op de veerboot van Newcastle naar IJmuiden maakte ik onlangs mee dat een groep Engelse jeugd, waaronder zeer jonge meisjes, zich hadden ingescheept op de veerboot naar IJmuiden. De rederij noemde de overtocht een minicruise. Al snel werd duidelijk wat dat inhield. In de ballroom speelde een rockband, de meiden, zo ordinair mogelijk ontkleed, liepen stomdronken achter de jongens aan, die zich nog net konden vasthouden aan de reling van de bar om die slechts los te laten om zich waggelend naar de reling van het schip te haasten. Lekker in een rijtje aan de reling overboord kotsen, ja gezellig! Daarna weer gewoon doorgaan natuurlijk, want gezopen moest er worden! De bedoeling bleek dat na aankomst de bende Engelse passagiers zich met hun houten koppen naar Amsterdam zou begeven om zich aldaar in de coffeeshops kilo's weed aan te schaffen. Total stoned werden ze 's

avonds weer aan boord gehesen om de terugtocht naar het vaderland te aanvaarden. 't Viel nog mee dat de veerboot onderweg niet werd gesloopt, maar dat komt nog! Dan wordt bootvluchtelingetje spelen populair en wordt er voor de 'slachtoffers' een collecte georganiseerd. Je zal 't mee maken!

'*Oh, my God,*' zuchtte mijn kleindochter toen ik weer eens een tirade over de hedendaagse jeugd had afgestoken, 'oma zegt dat jullie vroeger ook geen lieverdjes waren!' Die was raak! Ik heb een uur lang zitten broeden op een passend antwoord, maar kon er niet opkomen. Oké, toegegeven, tijdens onze middelbareschooltijd stopten we met bierdrinken voordat we dronken waren. Maar..., dat was uit economische motieven, ons zakgeld was dan namelijk op! Kijk, daarom is het antwoord: 'Yes, we can!' We hoeven ons niet vol te vreten, ons lam te zuipen, Ikea's leeg te kopen en Action's te plunderen! We doen gewoon zuinig aan!

Toen ik dit mijn kleindochter antwoordde, kneep ze haar oogjes een beetje dicht: 'Opa, neem nog maar een biertje, op jouw leeftijd kan dat geen kwaad meer!'

Tja, wie kan daar nu tegenop?

4 God verhoede me

19 juni 2015

Goed verhoede me. Wat betekent dat nu weer? *Ja, jongens en meisjes*, dat weten jullie natuurlijk niet! Dat komt ervan als je alleen maar zit te whatsapp-en en te facebook-en! Maar nu even serieus en opletten, ja! Weg met die smartphones en tablets! Luisteren!

Vroeger was alles beter, de mensen lazen hooguit de Bijbel en daar stond deze uitspraak in. Verhoeden heeft niks met hoofddeksels te maken en zeker niet met het bij elkaar houden van schapen. Om bij dat laatste te blijven, '*God verhoede me*' betekent dus niet: God is schaaphoeder en ik ben het schaap. Dat zou ik trouwens ook niet willen, je wil niet weten wat daar van komt. In *Animal Farm*, mooi boek van George Orwell, hadden de varkens de leiding verkregen door de schapen te leren overal ja op te mekkeren. Dat kwam mooi uit, want de boerderij werd democratisch geleid. Alle voorstellen van de varkens werden door de meerderheid - dat waren de schapen - klakkeloos goedgekeurd. Zodoende waren de varkens de baas. Ze gingen zelfs op hun achterpoten lopen en trokken kleren aan. Op de muur van de stal stond het motto 'Alle dieren zijn gelijk' Maar op een dag stond hierachter: 'Sommige dieren zijn gelijk.' Ja, zo gaat dat met de democratie!

Wat betekent *God verhoede me* dan wel? Het betekent dat als je uit je bol gaat, God je tegenhoudt, zodat je niet alles en iedereen in elkaar ramt. Mooi als je erin gelooft. Als jongetje deed ik dat en ik moet zeggen: het heeft me niet echt geholpen. Wat was 't geval? In november was 't vroeger altijd mistig en koud, maar omdat Sinterklaasavond er

aan kwam, liepen we na schooltijd altijd even naar de plaatselijke speelgoedwinkel. Daar stonden we rillend van de kou tegen het raam neusje te drukken. Wat een prachtig speelgoed stond daar in de etalage, maar het mooiste vond ik wel die grote Mekanodoos nummer 10. Daar kon je een grote hijskraan mee bouwen. Oh, wat hoopte ik dat ik die Mekanodoos in mijn schoen zou vinden. Alleen al daarom was ik een believer. Ik geloofde echt nog in Sinterklaas, ook al pestte dat dikke joch uit de rijke buurt me ermee. 'Jij krijgt heus niet die Mekanodoos, hoor! Sinterklaas geeft alleen maar grote cadeaus aan rijke kinderen, echt niet aan armoedzaaiers als jij.' Toen al wilde ik 'm voor zijn gezicht rammen, maar een stemmetje in me zei dat God dat niet goed zou vinden. Bovendien was Sinterklaas vriendje met God, dus ik hield me in. Fout! Toen we na Sinterklaasavond weer op school kwamen, liet dat rot joch met een vals lachje zijn Sinterklaascadeau zien. Het was, god betert 't, Mekanodoos nummer 10! Ik had Mekanodoosje nummer 1a gekregen. Nog net verborg ik 't achter m'n rug. Met de hand die ik nog vrij had, sloeg ik 'm een bloedneus! Zo, die zit! Overigens, met onmiddellijke ingang zegde ik mijn geloof in Sinterklaas op. Dat had ik achter me gelaten.

Eigenlijk is '*God verhoede me*' maar een frase, die het in vrome kringen goed doet. We werden als opgroeiende jeugd hinderlijk gevolgd door een ouderling van ons kerkje. Hij was timmerman en daar was hij trots op. Meermalen liet hij weten dat hij in de traditie van Jesus stond, want die was ook timmerman geweest. Ik was erbij toen hij met z'n hamer op zijn duim sloeg. Een langgerekt: '*God.....*,' kondigde een vreselijk vloek aan. Net op tijd voegde hij er aan toe: '*verhoede me!*' Voor mij was hij toen al door de mand gevallen, want hij had die vreselijke vloek wel in gedachte gehad, maar schijnheilig ingeslikt. De Farizeeër! Toen hij even later in de kont van de struise

boerin kneep en hardop riep: 'De geest is gewillig, maar het vlees is zwak!', wist ik dat 't een viezerik was. Omdat hij wist dat ik getuige was, liet hij me met rust, vooral nadat ik hem, toen hij een ouderlingenbezoekje bij ons aflegde, vroeg of hij nog wist van toen hij op z'n duim sloeg.

Kijk, wat ik hier nu vertel is echt wel ter 'Leeringh ende Vermaeck', maar 't is wel 'laag hangend fruit', makkelijk scoren dus. Terecht zou de lezer kunnen opmerken dat ik maar een beetje zit te meuten over dat dorpse gedoe van vroeger, maar niets aan de grote wereldproblemen doe. Oké, dat geef ik toe, maar denken jullie dat je met facebook-en en whatsapp-en verder komt? Welnee, dat is wel modern, maar nog even meutig als vroeger, toen we bij de bakker en slager even aan 't bijpraten waren. Samen met voetbalcoach Don Leo Beenhakker roep ik dan ook: 'Scheid toch uit!'

Oké, hier dan mijn bijdrage aan de grote wereld! Ik erger me al tijden aan onze bankiers, waarvan ik vind dat je ze besmeurd met pek en veren het land uit moet jagen. Laatst sprong ik uit m'n vel toen de top van de ABN-Amro zichzelf buitensporige salarisverhogingen had toebedacht, die nog vergoelijkt werden door meneertje Gerrit Zalm, die de bank gerekruteerd had om tussen het gamen door als politieke schaamlap te dienen. Hij beweerde dat de topsalarissen achterbleven bij die van bankiers in de VS! Die meneren van de bank, die met staatssteun overeind gehouden moet worden, van mijn geld dus, zijn volkomen wereldvreemd. In plaats van zich vier keer in de rondte te schamen in een stil hoekje, nog beter onder een steen, bestaan ze 't de ene poging na de andere te lanceren om zichzelf te verrijken! Hoe is 't mogelijk! Dit tuig had al jaren achter de tralies moeten zitten. JC had ze zo'n 2000 jaar geleden toch van het Tempelplein geranseld? Waarom

komt hij niet even terug om 't weer te doen? Ik ben voor!
Hij had ons kunnen behoeden voor dit tuig!

Ik besloot mijn spaar- en privérekening bij de ABN-Amro op te zeggen. Je moet ze immers treffen in hun portemonnee, alleen dat helpt! Ik mailde dat ik mijn rekeningen ging opzeggen, omdat ik 't oneens was met het salarisbeleid van de bank en dat ik me gebruuskeerd voelde door zoveel brutaliteit. Een klantenservicedame mailde terug dat ze dit betreunde, maar daar - en dat moest ik toch begrijpen - ook niets aan kon doen. Hoezo? Ze kan toch naar die Gerrit Zalm lopen en hem even storen in zijn computerspelletje om hem mee te delen dat er een klant wegloopt, en dat ze dit volledig begrijpt en daarom op morele gronden met onmiddellijke ingang ontslag neemt? Eigenlijk zou al het personeel dit moeten doen, zodat de bank noodgedwongen moet sluiten. Ja toch? Ik vertelde mijn kennissenkring van mijn besluit en die lachte me uit! 'Het helpt toch niet, die opvreter gaan gewoon door met hun zakken te vullen!' was het meest bemoedigende wat ze zeiden. Laat nou een week later de ABN-Amro-top afzien van hun salarisverhoging? Ik glorieerde met: 'Zie je nou wel, 't helpt!'

Kijk, dat bedoel ik nou. Zoals wetenschappers weten kan een tropische wervelstorm veroorzaakt worden door een vlinder die opfladdert van een bloem. Kleine oorzaken kunnen grote gevolgen hebben. Waarom blijven de mensen dan aan de zijlijn staan? Benzineprijzen te hoog? Ja zeker, Shell en kornuiten verdienen al decennialang aan te hoge benzineprijzen. Waarom spreken we niet af met z'n allen niet meer bij de Shell te tanken. Moet je eens kijken hoe snel Shell de benzineprijs verlaagd. Ik hoor 't al om me heen: 't Helpt toch niet!' Wat een schijters, de hele wereld bestaat uit schijters! Zo blijf je toch zitten in je eigen benepen, kleine wereldje?

'Opa doe niet zo gek!,' was het commentaar van mijn kleindochter, 'nog even en je gaat de barricades op! Niet

doen hoor, dat vind ik niet leuk!' Ze zit op een christelijke basisschool in het laatste jaar en daar leren ze de kinderen dat ze niet opstandig mogen zijn. Ze zuchtte diep, trok een ernstig gezicht en voegde er aan toe: *'Dat verhoede God!'* Even zag ik een stralenkransje om haar hoofd. Wat een lief kind!

Tja, wat moet je nou?

5 God, wat doe je me aan!

22 juni 2015

Het is van alle tijden dat mensen de schuld buiten zichzelf leggen en dus anderen beschuldigen als er iets fout gaat. In christelijke kringen wordt menigmaal verzucht:

'God heeft 't zo beschikt!' om hun passieve houding bij zelfs de meest bizarre gebeurtenissen te rechtvaardigen. Bijvoorbeeld: inenten tegen TBC, dat verrekken ze in deze kringen, want de beschermingstaak van God overnemen wordt als een belediging van de 'oude man op zijn wolkje' gezien. Het ontbreekt er nog aan dat ze hun kinderen leren met hun ogen dicht een drukke straat over te steken. De kinderen die de overkant halen zijn dan de echte gelovigen, geschikt om later ouderling in hun kerk te worden. Knettergek, afvoeren naar een gesticht ergens in de oude veenkoloniën diep in Drenthe en de routekaart erheen weggoeien!

Nee, geef mij dan maar het oude volk, de Joden. Die heffen hun klaagzangen op naar God, waarbij indringend wordt gevraagd: *'Waarom ik, God?'* Zij staan op het standpunt dat zij daartoe zijn gerechtigd, omdat zij het uitverkoren volk zijn. Ik vind 't twijfelachtig vanwege de klungelige manier waarop de uitverkiezing plaats vond. *Ja, jongens en meisjes*, even opletten, dit vind je heus niet op Google!

God zat op een dag, pakweg zo'n 3000 jaar geleden, weer eens op z'n wolkje een beetje verveeld naar beneden te kijken. Hij zag al die volkeren daar beneden heen en weer friemelen en dacht: '

't Zou toch leuk zijn één zo'n volkje uit te verkiezen, te sponsoren als 't ware. Per slot is Satan ook al aardig bezig.